

Bratia a sestry, neviem ako vy, ale ja som sa práve v tomto letnom období zamyslela nad behom môjho života. Myslím, že to môžem zhrnúť za nás všetkých. Akosi na nič nemáme čas, život si ničíme rýchlym tempom a pripravujeme sa tak o množstvo vzácných chvíľ. A to všetko len pre kolobeh, množstvo nekonečnej práce, povinností... Tempo, ktoré nám diktuje svet okolo nás spôsobuje to, že v konečnom dôsledku škodíme sami sebe.

Navodené tempo je obrovské, nemáme žiaden oddych, prestávku a pri tom všetkom si ani neuvedomíme, že sa okolo nás rúcajú medziľudské vzťahy. Najskôr v rodine, medzi kamarátmi, na pracoviskách, ... Môže byť Božie požehnanie na takomto uponáhľanom živote? Akoby sme zabudli na to, o čom hovorí aj Božie slovo, že bázeň pred Hospodinom vedie k uspokojeniu.

Keď si prečítame knihu Kazateľ udrie nám do očí jedno zvláštne slovné spojenie, a to, bolesť ducha. Keď sa za niečím naháňame, nemáme pokoja, nemáme na nič čas, ba po čase príde bolesť duše, únava duše. Neraz môžeme počuť, že zrazu som pocítil pri srdci veľkú bolesť, silné zovretie. To je presne to, o čom hovorí aj Písmo. Duša človeka sa unavila.

Slovo Božie o takomto spôsobe života hovorí, že takéto naháňanie sa je celkom zbytočné. Dokonca môže skončiť až smrťou. Snaha človeka napredovať, zhon a napätie nás nakoniec trápia, ťažia a pália. Preto môže byť dnešné slovo Božie pre každého z nás uzdravujúce. A myslím si, že sa to týka každého jedného z nás.

Pozrite sa na svoje ruky, na pravú alebo ľavú ruku. Máte na niektorej z nich hodinky? Viete, že sa môžeme stať aj ich otrokom? Musíme skončiť dôverný rozhovor, lebo na ne pozrieme a zistíme, že nemáme čas. Už nemyslíme na to, o čom sa práve zhovárame, ale už máme pred sebou, všetko to, čo ešte dnes musíme stihnúť. Nemáme čas zastaviť sa. Kedy ste si ako rodina spolu len tak sadli a porozprávali sa? Vo svojej novej práci vidím, že rodičia nemajú čas ani na svoje deti. Deťom zaplnia ich voľný čas všelijakými krúžkami a deti sú jednoducho unavené.

Tak potom prečo ten zhon, ustavičný nepokoj?

Prečo sme takí uponáhľaní? Naozaj musíme urobiť to a to? Je to naozaj Božou vôľou to, čo sme si naplánovali na dnes, na zajtra, na týždeň? Sú všetky činnosti naozaj zmysluplné? Máme vôbec ešte čas na Boha?

Pozastavíme sa vlastne niekedy nad tým, kto nás to naháňa? Lebo Boh to nerobí. To pokušiteľ kladie pred nás povinnosti, úlohy, ale aj túžby. Aby sme stále chceli viac a viac.

Niekedy zas len stroho odpovieme, doba je taká. Ale my máme žiť podľa ducha sveta? Nemáme ako kresťania žiť podľa Ducha Svätého?

Z nášho životného štýlu sa vytratilo slovo zrieknuť sa. Zamyslíme sa bratia a sestry, ako žijeme, čo robíme, kam sa ponáhľame a či je to všetko v súlade s Božou vôľou.

Nestáva sa bratia a sestry, že si niečo zaumienime, chceme dosiahnuť a Boh nám jednoducho povie, nie. A namiesto toho nám povie, uspokojte sa s tým, čo máte. Boh môže na to použiť človeka, suseda, kamaráta alebo dokonca aj nejaký úrad (stavebný, mestský...).

Písmo sväté hovorí, že „v utíšení bude vaša sila“. V utíšení sa náš život prenikne Božia moc a my sa zastavíme. Už nebudeme bežať, ale budeme poslušnými. Prečo sa ponáhľame, pretože chceme ostatným okolo nás dokázať, že sme niekto. Bratia a sestry, Bohu nemusíme nič dokazovať. Boh nás pozná a vie akí sme. On od nás žiada len to, aby sme žili podľa Jeho vôle. Podľa toho, čo je pre nás dobré a správne.

S preplnenou rukou sa nedá pohladieť, ani zotrieť slzy. S plnými rukami sa nedá ani modliť, sme neschopní služby pre Boha. Aj do chrámu prichádzame s plnými rukami obáv, starostí. Koľkí z kostola odídu bez toho, aby sa ich Božie slovo dotklo, aby sa nad ním aspoň trochu zamysleli? Akoby aj mohlo, keď nielen naše ruky, ale aj srdcia a duše sú preplnené starosťami. Pre Boha už nemáme miesto.

Ako druhé nám Božie slovo hovorí „lepšia je za hrst' pokoja, ako za priehrštie trudu“. Stačí nám napríklad hrst' zeme len v jednej ruke, ako obe plné ruky, ale nepoužiteľné. Naše ruky môžu byť zaplnené všetkým možným, aj tým, čo nie je od Boha, keď obídeme Ježiša. Koľko vzťahov sa buduje bez Boha. Sú síce postavené, ale Písmo hovorí, že márne sa snažia stavitelia, keď Pán nestavia dom, postaví sa, len na ňom nespočinie požehnanie. Je to na nás bratia a sestry. Môžeme skúsiť mať preplnené ruky a môžeme skúsiť aj to, aké to je, všetko uložiť u Boha v bezpečí.

Tak akými sme? Môžeme sa vzdať nadčasov a viac sa venovať rodine. Alebo silne chytíme unavenú ruku nám drahého človeka. Možno stačí len pohladieť, prihovoriť sa. Stačí jednoducho byť, byť tu. Deti nemusíme zahlcovať darčekmi, prekvapeniami, aktivitami. Deťom stačí náš čas. Keď sme s nimi a to platí o všetkých, nielen o deťoch.

Bratia a sestry môžeme sa zastaviť, utíšiť sa pred Bohom, lebo v utíšení je sila, nádej. Len vtedy sa dokážeme zastaviť. Existuje nejaký liek na bolesť duše? Áno, keď nám aspoň jedna ruka nezostane prázdna a ňou sa chytíme tej Ježišovej ruky a necháme sa Ním sprevádzať a viesť.

Držíme sa Ježiša? Alebo žijeme v ustavičnom kolobehu života?

Nech nám sám Boh dá múdrosti, aby sme mali obe ruky prázdne a tak ich vystierali k Ježišovi a prosili Ho, aby nás obdaroval všetkým tým, čo nám chce darovať. Amen

Pane a Bože náš, daj nám silu, aby sme sa dokázali zastaviť a našli si čas na Teba, našich najbližších, partnerov, rodičov, deti. Zachovaj nás, prosíme, vo vernosti, aby sme daný čas milosti nepremárnili. Veď len v upokojení, stíšení je naša nádej a sila. Amen